

Banjo-orkest 'on tour'! Mittelberg (Oostenrijk) van 16 tot 22 juli 2015

'Banjo-orkest' on tour: dat was de uitnodigende titel die onze reisorganisatoren op de kleurrijke kافت van de reisbrochure hadden aangebracht. Dat die aankondiging inderdaad erg uitnodigend was, daar kon iedereen meteen vaststellen. De herinnering en de schitterende ervaringen van onze concertreizen 2011 (Steeg, Oostenrijk) en 2013 (Jungholz, Oostenrijk) deden iedereen bij het aanschouwen ervan reeds likkebaarden, minstens watertanden.

Andermaal is gebleken dat zij die ons in het St. Aloysiuscollege te Menen decennia terug een en ander hebben pogen bij te brengen (met soms wel eens wisselend succes), het ons echt wel juist hebben voorgelouden: "idem velle, atque idem nolle, ibi est amicitia!" (hetzelfde willen en het zelfde niet willen, daar ligt de vriendschap!).

Die diepe onderlinge genegenheid, dagelijks gedrenkt in een vleugje nostalgie, het samen kunnen en mogen musiceren, ook het vaststellen dat alles ter plaatse zo sterk geapprecieerd werd, dat was pas deugddoend op alle vlakken, het aanvoelen dag na dag van die harmonie van de zielen, inderdaad: daar ligt de ware vriendschap!

Voor die reeds derde concertreis stond de 'Werkgroep Reis' andermaal garant. De inspanningen van Bernard en Annemie De Tavernier, en van Yves en Frieda Vandenbossche werden terug diep beloond. Het was voor hen waarlijk zeer arbeidsintensief gedurende de twee voorgaande jaren. Dank tevens aan de andere leden van de werkgroep, Gery Vermeersch, Martin Depuydt en Jacques Lecluyze voor hun onverdroten steun aan onze reisorganisatoren gedurende die voorbereiding.

Vooraf Bernard en Annemie verdienen ons diepste respect en appreciatie. Vooraf diverse malen op eigen initiatief en kosten ter plaatse gaan, overall contacten leggen met de toeristische diensten, de speurtocht naar een voor een grote groep passend hotel, voorwaar echt géén sinecure! Apollo, de god van de muziek met de gouden lier, die zal hen - samen met ons allen - hiervoor eeuwig erkentelijk zijn.

Onze door Mark Verraes indertijd in het leven geroepen groep van de 'beschermliden' kende ook ditmaal weer uitbreiding. Er valt niet onmiddellijk te doorgronden wat hiervan aan de oorsprong ligt, maar onze beschermliden, oudgedienden en nieuwe, die hoorden perfect bij ons vanaf het eerste moment, precies alsof we elkaar al meer dan vijftig jaren kenden. Ook zij worden dank gezegd voor die zo voelbare genegenheid. Blijf dus maar verder bij ons!

En zoals wij in een recent artikel in de Colleegecronicke, het oud-leerlingenblad van ons college, hebben mogen neerschrijven, in het bijzonder zijn we het college dankbaar voor alle faciliteiten die wij continu mogen ondervinden: ons vast repetitielokaal, zijnde de kapel die jammer genoeg binnenkort aan grondige transformatie toe is (dat lokaal, ons al een halve eeuw bekend, het zal nooit meer hetzelfde zijn), het (succesvolle) gebruik van de bar tijdens de breaks van de repetities, het kosteloos gebruik van de geluidsinstallatie.

Onze dank gaat hierbij vooral uit naar de persoon van zijn directeur, dhr Mathieu Dehaene, die ons onvoorwaardelijk al die faciliteiten blijft schenken. Wat zouden we zonder hem zijn? Niets, gewoonweg niets. Hij weet evenwel dat we steeds zeer gedisciplineerd tewerk gaan. Eén kleine uitzondering tijdens de voorbije jaren niet te na gesproken, waarbij we toen op ons

college-communicanten-zieltje gezworen hebben dat zich dit nooit meer zou voordoen, en zo geschiedde ook.

Dit alles maakte het ons mogelijk sinds onze heropstart in 2007 recent reeds aan ons 67ste optreden toe te zijn. We zullen Sint Aloysius, die we wellicht in onze jonge jaren wel eens diep zullen ontgoocheld hebben, maar wat de brave ziel ons zeker zal vergeven hebben, voor dat alles voor eeuwig en altijd dankbaar zijn.

Marc Decramer

Donderdag 16 juli 2015: 'Mittelberg, here we are!'

Liefst 71 dartele knarren, muzikanten, beschermleden en partners hadden zich met veel genoegen voor deze derde concertreis ingeschreven. Enkelen maakten de reis met de eigen wagen, de rest bood zich op het ontegenwoordig militairistische uur van 04.30 op de Grote Markt van Menen aan. Allen weliswaar 'just in time', laat daar geen twijfel over bestaan. Ook voor de derde maal reeds mochten wij ons heil toevertrouwen aan Ronny, onze chauffeur. "Ik ga gèren met junder op schok", zei hij ons zo eenvoudig, en dat was wederzijds.

Maar Ronny blaakte van fierheid over zijn nieuwe bus. Ook hij had absoluut willen vermijden dat we bij de terugreis, zoals twee jaren geleden, wegens het uitvallen van de airco terug urenlang in een sauna-bad zouden moeten doormaken. En het was inderdaad erg comfortabel en wat belangrijk was, een zeer grote bagageruimte, onontbeerlijk voor al ons materiaal, zoals de geluidsinstallatie, onze 'Félicien-pupiters', de instrumenten, om nog maar van alle valiezen, zakken, trollies, enz. te zwijgen.

Die harde collegediscipline, dat blijft toch wel eeuwig. Vandaar dat stipt om 05.00 uur de bus zich op gang trok.

Maar wat zo een beetje stilgezwegen werd? Toen Yves Vandenbossche vanmorgen opstond vond hij zijn autosleutels niet terug. Maar hij had aan Fons beloofd samen met Frieda hem te gaan ophalen bij hem thuis in Kortrijk. Uiteindelijk kon de zaak worden opgelost doordat Jan Verraes en Mieke ter hulp zijn gesnel, waardoor finaal Yves met de wagen van Frieda in Kortrijk is geraakt, enz. Op het laatste nippertje kwam alles terecht. Yves vertrouwde ons een tijd nadien toe dat hij drie maanden later die sleutels heeft teruggevonden, ergens boven in een kleerkast... Wat die sleutels daar de hele tijd deden? Dat hij het ook niet wist.

Of de tand des tijds nu al begint te knagen? Ik denk het niet, maar voor sommigen die beroepsmatig nog volop actief zijn was de voorbije nacht wel bijzonder kort geweest, wat zich dan ook van meet af aan liet voelen. Het geregeld vlug eventjes indommelen, dat was zichtbaar deugddoend. Of zoals Johan Leplae zo'n kort uiltje vangen noemt: een 'turbo-dutje' doen.

Fons Bouckaert had er aan gehouden, zo kennen we hem al lang, om ons bij aanvang toch wel iets ter overweging mee te geven. We nemen hierbij een passage uit de door hem voorgelezen tekst van Manu Verhulst ter hand: "God, geef mij een hart dat vakantie kan nemen, zich even kan losmaken uit het gareel van de zorg en verantwoordelijkheid, dat, los en vrij, de aarde kan proeven en ruiken, en de lucht en het water én de mensen erbij"...

Ook chauffeur Ronny had niet verwacht dat we, zodra we Duitsland bereikten, met zoveel trafiek zouden geconfronteerd worden. Het maakte hem toch wel lichtjes nerveus. Immers, gezien de wettelijk verplichte rij- en rusttijden diende hij binnen zijn tijdsschema in de vooravond 'the place to be', Mittelberg in Oostenrijk, te bereiken. Maar toch werd eventjes de tijd gevonden om rond 09.00 uur een 'stuuutje' met kaas of ei aan te boren.

We landden rond 14.00 uur in het wegrestaurant waar we ook twee jaren geleden van een quicky middagmaal hadden genoten. Maar wat bleek daar tot onze verbijstering? De 'fruiteniers' die ons voor twee jaren genadeloos op het terras van het restaurant hadden lastiggevalen, die waren er opnieuw, waarschijnlijk was onze komst aangekondigd. Ze begonnen weerom met enthousiasme bijzonder vervelend te doen, alhoewel dit volgens Gery

toch wel heel wat minder fel was dan twee jaren geleden. De reden? Die zijn ondertussen ook wel twee jaren ouder geworden en dus minder fors, vond Gery.

Overigens, je kent je stiel of je kent hem niet. Niemand zou ooit zo vermetel geweest zijn om de functie van barman op de bus te gaan ambiëren. De enige barkeeper die naam waardig is immers ‘the one and only’ Johan Leplae. Laat daar bij niemand twijfel over bestaan. Die man blaakt dan ook van ervaring. Hij had zelfs een plakkaatje opgehangen aan de leuning van zijn zetel om de weg naar de bar te wijzen.

Voor de afreis had de président-fondateur van de ‘beschermleden’, Mark Verraes, een warme oproep gedaan naar de beschermleden toe om mede in te staan voor de animatie op de bus. Zijn oproep is niet tevergeefs geweest. Johan Pille had zowaar een soort karaoke in elkaar gebokst waarbij de deuntjes, zo herkenbaar, luidkeels werden meegebruld. Een film, beeld je in, van ‘den dikken en de fijnen’ mocht ook niet ontbreken. En oprecht geslaagd initiatief van Johan.

De sfeer kon helemaal niet meer stuk toen iedereen plots overweldigd werd door een glas ‘bubbeltjes’, ons spontaan aangeboden door Toon en Christine Vanholme naar aanleiding van hun negenendertigste huwelijksverjaardag. En heden ten dage voegt men er nog een bijzonder compliment aan toe: negenendertig jaar, én met dezelfde! Die flessen bubbeltjes hadden ze onderweg stiekem bewaard in een frigobox, samen met een aantal dozen ‘madeleintjes’. Méér moest dat echt niet zijn. Ze werden dan ook warm toegejuicht.

Maar van het een kwam het ander. Er werden hierdoor herinneringen boven gehaald aan de trouwdagen. Met de vraag vooreerst aan Toon en Christine of zij die dag geen ‘domme’ hadden voorgehad? Op zo’n dag kan ceremonieel toch altijd iets mislopen? Maar dit bleek niet het geval te zijn geweest. Anders is het geweest bij de Dusseliers. Gerda vertrouwde ons toe dat de mooie lintjes in haar bruidskapsel midden de feestmaaltijd waren losgekomen en... in de tomatensoep waren beland.

Een ander item van de gesprekken bleek te zijn dat geregeld wel eens iets zoek is in het huishouden. Myriam Deneckere vertelde ons met overtuiging dat zij in haar leven reeds onnoemelijk veel tijd heeft verloren met ‘zoeken’. En ze voegde er formeel aan toe dat het toch wel rechtvaardig zou zijn mocht het leven van een mens worden verlengd... met de tijd die hij/zij nutteloos aan zoeken heeft besteed.

Josée Nuiten had het over ‘de vrouwen en hun obsessie’ (althans hetgeen de mannen graag obsessie noemen), namelijk het kopen van kleren. Alle vrouwen doen dat toch graag, zei Josée. En ze was nog overtuigend ook toen ze dat afrondde met de troostende woorden dat het veel beter is ‘kleers’ te gaan kopen dan naar de apotheker te moeten gaan.

Maar ook quizmasters Bo Decramer en Freddy Dusselier lieten zich weerom van hun beste zijde zien. Ze hadden een prima quiz in elkaar gestoken. Iedereen herinnert zich de karikaturen en cartoons van beroemde personen waarnaar wij het raden hadden. Maar weerom was meedoen véél belangrijker dan winnen.

Ondanks en in weerwil van de verkeersellende op diverse plaatsen in Duitsland konden wij in de vooravond met anderhalf uur vertraging Mittelberg bereiken.

Het dorp Mittelberg, gelegen in het Kleinwalsertal in Oostenrijk, een dal in de deelstaat Vorarlberg, een stukje Oostenrijk dat enkel vanuit Duitsland toegankelijk is. Dit dal kent slechts vier dorpen, namelijk Mittelberg, Riezlern, Kirschegg en Baad, gesitueerd op een hoogte tussen 1.086 en 2.536 meter. Het Lechtal, waar wij meer dan vijftig jaren geleden en ook tijdens onze twee vorige concertreizen verbleven, strekt zich evenwijdig uit ten zuidoosten van het Kleinwalsertal. Een waar wandelparadijs, diverse kalbelliften die de toeristische medemens naar ongekende hoogten leiden, een tijdens de wintermaanden erg geapprecieerd skioord.

Bernard en Annemie waren er andermaal in geslaagd om ons op een meer dan gedegen wijze te 'herbergen' (die term, zowel in de gewone, maar zoals tijdens diverse avonden is gebleken, ook in de letterlijke zin van het woord). Het 'Aparthotel', onze niche, bestaat eigenlijk uit een verzameling van appartementen die elk een individuele eigenaar kennen. Het beheer ervan wordt aan de hoteluitbater overgelaten, die tijdens de perioden waarin de appartementen niet door de eigenaars worden betrokken, ze aan toeristen verhuren. Werkelijk met alles erop en eraan én op zijn juiste plaats: mooie verblijfruimten, een prachtige wellness-site, een overdekt zwembad, een gymruimte, sporthal, bowling en tennispleinen. Een impressionant geheel. Laat ons eerlijk zijn: we zijn er die week erg verwend geweest, wat wij ons hebben laten welgevallen.

Na de verovering van de kamers, het opruimen en het fel gesmaakte avondmaal begonnen meteen de rangen fel uit te dunnen. De lange busreis woog op menig lijf en leden. Vandaar dat slechts een zestal lieden die avond eerst het buitenterras en later op de avond de bar binnen hebben ingenomen.

Maar vele appartementen bleken betrokken te zijn door Duitse medemensen van seniorenleeftijd, die duidelijk nogal op een rustig bestaan gesteld waren. Die eerste avond reeds zagen we op een aantal van die gezichten dat zij zich bij dit alles wel vragen stelden. In de zin van 'het zal toch niet iedere avond hetzelfde zijn met die Belgen?...'

Vrijdag 17 juli 2015: Ottobeuren, Bad Wörishofen en...de Wilde-Mändle-Tanz

Een prachtig zomerweer, de zon reeds vroeg blakend over de omringende bergtoppen. Méér moest dat echt niet zijn om de dag dan reeds als geslaagd te beschouwen. Of er waren die reeds vroeg in de morgen gaan joggen zijn? Dat weet ik echt niet, want ik was er in elk geval niet bij.

De enen na de anderen daagden wel tijdig op aan het ontbijtbuffet. De blikken stonden (vooralsnog) fris en kwiek, dat was duidelijk te zien. Over het aanbod aan ontbijt hadden we zeer zeker niet te klagen, echt voor elk wat wils.

Maar enkele Duitse senioren sneden ons meteen de pas af aan de rijke buffettafelen. Vermoedelijk was dit de stille uiting van een licht ongenoegen naar aanleiding van wat zij van onzentwege als rumoerig zullen ervaren hebben de avond voordien op het buitenterras. Ofwel hadden ze wellicht schrik dat die Belgen meteen alles zouden opvreten, zodat er voor hen niets meer zou resteren? Ten onrechte.

Daar hadden wij uiteraard allemaal geen probleem mee, ware het niet dat ze ook de schepel hadden meegenomen naar hun ontbijt tafel, zodat we die morgen hier en daar wel een beetje met onze handen hebben moeten ploeteren in de rijke vlees-, zuivel- en andere potten. Maar ook daar namen wij genoeg mee. Lastig van aard zijn we zeker nooit geweest.

Aan de ontbijt tafel nam plots de ‘président-fondateur’, de CEO van de ‘beschermliden’, Mark Verraes, het woord en hij richtte zich tot de verzamelde menigte, maar in het bijzonder tot een drietal nieuwe, doch erg jonge en dartele beschermliden die nu de groep kwamen vervoegen, namelijk Myrthe, Flore en Daphne De Geetere, de kinderen van Paul en Barbara. Hij riep hen op om verder in dit ruige leven hun best te blijven doen, en om zich verder voor de rest van de reis als waardige beschermliden te gedragen. Hij spelde hen meteen het ereteken van de beschermliden op, onder groot gejuich.

Ottobeuren en zijn prachtige kloosterkerk waren het eerste doel van de daguitstap. Ottobeuren is een klein provinciestadje in Allgäu met een zeer rijke geschiedenis. In 1802 werd deze voorheen autonome staat (Ottobeuren plus zevenentwintig omringende dorpen) bij Bayern gevoegd en verloor het meteen zijn soevereiniteit.

De kloosterkerk van Ottobeuren, werkelijk imponerend. Het is een van de mooiste barokke kerken van Duitsland, met zijn overdadige weelde aan opschik en opsmuk. Sommigen hadden een grote bewondering voor die overladen stijl, anderen opteren in het leven eerder voor sobere toestanden. God had dus weerom van elk zijn getal.

Maar bij de rondgang in de kerk hoorden we plots zoete gezangen opstijgen, a capella gebracht vooraan in de kerk, zo maar spontaan tot stand gekomen, vermoedelijk onder de indruk van het impressionant geheel. Het ‘Alta beata trinita’ klonk werkelijk hemels en ontroerend. Het liet ook een diepe indruk na bij de andere toeristen-bezoekers van de kerk. Jo en Bea Verraes, Jan Verraes, Mia Verraes, Ria Neiryndck en Annemie Joye. Iedereen heeft met stille bewondering zeer intens geluisterd naar hun totaal onvoorzien maar erg geslaagd optreden. Het paste volkomen in het kader van deze kerk.

Tegen de middag aan landden wij in Bad Wörishofen, de plaats van ons eerste optreden. Het stadje heeft zijn bekendheid te danken aan Sebastian Kneipp, geboren in een arm weversgezin in Wörishofen. Bij hem, als kind werkend in de armoedige en vochtige weverskelders, werd op jonge leeftijd longtuberculose vastgesteld. Kneipp heeft zich toen verdiept in de problematiek en is de ziekte grondig gaan bestuderen. Hij studeerde later verder, genas van de ziekte en werd priester. Zijn boek ‘Meine Wasserkur’ werd wereldbekend en werd vertaald in veertien talen. Het zou het begin inluiden van wat in 1890 officieel een kuuroord werd. en waarbij aan de stad voortaan ook het toevoegsel ‘Bad’ werd toegekend. Vooral het park met zijn indrukwekkende rozentuin (liefst zesduizend stokken en meer dan vijfhonderd verschillende soorten rozen) is bijzonder en telt op heden een oppervlakte van meer dan 163.000 m².

Een groep bezocht dit ruime park, terwijl anderen meteen reeds een of ander terras opzochten om er een ‘Gulasch-suppe’ te nuttigen. We hadden dat brouwsel op investigatie van Zurab twee jaren geleden reeds leren appreciëren, en nu kunnen wij niet meer op concertreis of er moet enkele keren op de middag dergelijke Suppe worden geconsumeerd. Het is tegelijk ‘eten en drinken’.

Onder een stralende zon werd ondertussen door onze technische ploeg buiten op een podium in het Kulturzentrum alles in gereedheid gebracht voor ons optreden.

Tijdens de soundcheck kwam bij sommigen een vunzige gedachte boven. Als we nu eens vandaag een toertje 'dirigentje pesten' zouden doen? Wat dit dan kan inhouden? Wel, wanneer de dirigent het eerste lied 'Aperitief' aanslaat: geen kat in het orkest bougeert of men begint met Pizzicato Boogie te spelen in plaats van Aperitief, of ze staan recht en gaan weg zogezegd wegens geen goesting...de dirigent in eenzaamheid op het podium achterlatend. Maar we zien hem daarvoor al te graag, en we hebben die kwaadaardige gedachte dan ook snel verdreven.

Tijdens het optreden zagen we voor de eerste maal een aantal zwarte petten opduiken, kwestie van de weinige pluimpjes die op sommige hoofden nog woekeren tegen onherroepelijke verschroeiing te beschermen. Later zou die zwarte pet, die elke muzikant als gadget heeft bekomen, een integraal deel gaan uitmaken van ons uniform, althans wanneer buiten in zonnebadende toestanden moest worden opgetreden. Persoonlijk was ik er geen groot liefhebber van, want met die pet op mijn hoofd beginnen de weinige grijze hersencellen die me nog overblijven meteen te borrelen en zelfs te koken, en dat is voor een mens nooit goed.

De toehoorders hebben volop genoten van onze muzikale presentatie, wat zij ons nadien in enkele persoonlijke gesprekjes kwamen bevestigen. Ook wij waren, mede gezien het prachtige weer, uiterst tevreden over onze 'performance'.

Maar datzelfde warme weer had drummer Adri oprecht geïnspireerd, vooral wat betreft het aanhouden van het tempo van een aantal nummers. Hij was zodanig enthousiast dat hij (gelukkig enkel tijdens de voorbereidende soundcheck) ondergetekende met zijn 'Snarenpoëem' gewoon naar huis, minstens het bos in heeft gespeeld. Het protest van ondergetekende lokte bij Adri enkel een fijnzinnig glimlachje uit, hij had van zijn act oprecht genoten.

In de vooravond werd nog een ommetje gemaakt via Oberstdorf, waar we enkele dagen later eveneens zouden optreden. Het was evenwel de bedoeling dat een aantal vrienden, die zich vooraf hiervoor hadden ingeschreven, daar een avondspektakel zouden gaan bijwonen, namelijk de 'Wilde Mändle Tanz'. En wat zo dikwijls in het leven gebeurt, iets waarvan men eigenlijk niet veel verwacht valt dan wel buitengewoon goed mee, en we hebben er allen oprecht van genoten.

Die Tanz is een gebruik dat alleen in Oberstdorf bestaat. Het is de oudste cultuurdans van de Alpenlanden, gewijd aan de god Thor. Het spektakel wordt slechts om de vijf jaren opgevoerd, en het was op voorstel van Christa en Hans, onze sublieme vrienden uit Sonthofen die ons weerom praktisch elke dag nabij zijn geweest, dat we ons hiertoe hadden laten uitnodigen.

De dans, bestaande uit zeventien verscheidene onderdelen, wordt gebracht door dertien spelers, die verplicht ingezetenen moeten zijn of leden van families in Oberstdorf. Zij zijn van boven tot onder bekleed met een soort dennenpalmen die enkel op de hoogvlakten rond Oberstdorf zijn aan te treffen, en waarbij ook een lange dennen-baard wordt aangekleed. Ze worden begeleid door een Blaskapelle die telkens - en dat liefst zeventien maal - hetzelfde deuntje spelen bij wijze van inleiding van elk onderdeel, niets anders

Tussendoor mochten we daarbuiten in een ware mensenmassa van een kleine maaltijd genieten, en menig grosses Bier nuttigen.

De aanwezigen waren meestal in de typische klederdracht van Tyrol gehuld, zo ook de dames die bedienden. We vielen wel bij een van die dienende dames zodanig in de smaak dat ze mij de term van 'Zuckerpuppe', haar suikerpop, voorbeheld. Tot spijt van wie het benijdde!

Zij die niet naar Oberstdorf waren gegaan, hadden de avond in 'rust en peis' doorgebracht in het hotel en omstreken.

Maar de beide groepen vonden elkaar later op de avond terug in de bar, waarbij de deelnemers toch wel groter in aantal waren geworden, althans vergeleken met de eerste avond. De commerce kon er maar goed bij varen.

Zaterdag 18 juli: Riezlern en Sonthofen

De wekker dienden vandaag heel wat vroeger te ratelen, wegens een nogal vroeg voorzien vertrek voor onze dagtrip. Maar weerom een schitterend zomerweer, wat wij overigens de hele week hebben meegemaakt.

Wat wij voor twee jaren in Oberstdorf hadden beleefd, stond ons thans in Riezlern, deelgemeente van Mittelberg, te wachten. Namelijk een 'Auffahrt' naar het bergstation, waar we verwacht werden een hemelse performance te brengen. Riezlern, het kleinste dorp van de vier Mittelberger-dorpen, is een gevierd ski-oord zowel voor beginners als gevorderden.

De logistiekers dienden eerst met hun hele lading de kabelbaan, de Kanzelwandbahn, op te gaan, iets waarmee de anderen echt geen probleem hadden. Met al hun zwaar materieel zouden we wel zien of die kabelbaantjes tegen een en ander bestand waren.

Het was voor allen een paradijselijke belevens daarboven, 'mountain high, river deep'. Vanaf 11.00 uur hebben we geconcerteerd boven op de Hammerspitze, waarbij de zwarte petten van langzaam meer hun bestaansrecht hebben bewezen. Een genereus bedacht panoramisch restaurant met een groot openluchtterras, 1.957 meter hoog. Een subliem uitzicht daarboven, waarvan ook alle muzikanten echt hebben kunnen genieten. Het bracht hen op een werkelijk hoog kwaliteitsvol niveau. Het succes was er ook, dank zij de dankbare toehoorders.

Na een Brotzeit verorberd te hebben, werd de kabelbaan neerwaarts bediend met het oog op een tijdige doorreis naar een voor ons wel zeer bijzondere locatie, namelijk Sonthofen.

We vonden het stadje terug zoals we het twee jaren geleden, maar ook reeds voor meer dan vijftig jaren, hadden leren kennen. De stad waar Christa en Hans en de Jugendblaskapelle thuis zijn, en waar ze opnieuw voor een zeer hartelijke ontvangst van het Banjo-orkest hebben gezorgd. We mochten er deel uitmaken van de speciale festiviteiten, maar waren bij onze aankomst verrast door de meer dan serieuze omvang van de feesttent, de 'Festzelt'.

Onze groep diende eerst te soundchecken, maar de 'Lamas' bleven in de weg staan. De Lamas, een lokale band, die ons - toen we hun glitter kledij zagen - eerst een beetje aan de Vlaamse Romeo's, Eddy Wally of Willy Sommers deden denken. Alhoewel we achteraf

eerlijk moesten toegeven dat het een drietal bijzonder getalenteerde muzikanten betrof, geen enkele twijfel daarover mogelijk.

Waarschijnlijk was het aanvangsuur van ons concert, namelijk 17.30 uur, iets te vroeg geprogrammeerd want we kunnen bezwaarlijk voorhouden dat de tent echt volgelopen was. Maar toen kwam ook de pauze, en er kwam steeds meer volk opdagen. Het eerste deel van ons optreden hadden wij zelf zo een beetje als lauw ervaren, maar opgezweept door de na de pauze ontstane ambiance speelden we daar in het tweede deel de pannen van het dak, of liever het dakzeil van de tent.

Vele aanwezigen herinnerden zich nog het Banjo-orkest van Menen, ook de collegeharmonie. Félicien werd er door een man aangesproken die absoluut zijn foto als jong muzikant van de Sonthofense Jugendblaskapelle indertijd wilde meegeven om die aan 'Fernand Smagghe' te overhandigen, toendertijd drummer van de harmonie en van het orkest. Fernand had tijdens de verbodering als gast in het gezin van die Duitse muzikant verbleven. Maar niemand kon zich herinneren waar Fernand nu ergens hokte. Toevallig wisten we wel dat hij de schoonbroer geworden is van onze oud-gitarist Marc Poot, en zo is de foto na de reis netjes terechtgekomen, en ook de contacten zijn ondertussen gelegd.

Tussen het publiek zagen wij op een gegeven moment enkele mensen in volle enthousiasme naar ons zwaaien met de hoes van een van onze fonoplaten van indertijd, meer bepaald Lechtal. Dat was voor ons erg symbolisch en raakte ook wel ons teder gemoed.

Sonthofen, het werd aldus een emotioneel weerzien, Dat op dergelijke momenten de nostalgie bovenkomt, ook 'den doom in onze ogen'? Het zal wel, en dat mag. Die banden zullen eeuwig blijven.

En als naar loffelijke gewoonte mocht een deel van ons orkest tot slot 'soleren' op Pizzicato Boogie, de 'top of the bill', waarbij eenzame muzikale hoogten werden bereikt. De ogen van Zurab tijdens zijn gitaarsolo gingen van langsom meer dicht, de gedachte aan de bergtoppen van Georgië, weet je. Dit alles geldt des te meer sinds Jan De Raeymaecker dat lied een andere naam heeft gegeven. Jan heeft al altijd moeite gehad met de uitspraak van de titel van die song, die hij - en ondertussen is dit in het orkest gemeengoed geworden - steevast 'Pizza Pitty Boy' noemt.

Die nostalgie veroorzaakte na de terugkomst in het hotel bij sommigen serieuze uitdrogingsverschijnselen, althans het begin ervan. Immers, het terras van het hotel werd nu werkelijk door een overgroot deel van onze groep ingenomen. En in de romantiek van de avond werden vele, zéér vele herinneringen opgeroepen: aan 't college van Menen, zijn leraars, de vrienden van vroeger, enz. Het was werkelijk tot heel laat in de nacht erg hartverwarmend.

Zondag 19 juli 2015: Oberstdorf en...het Aparthotel

Om 09.00 uur stipt werd de rit ingezet naar Oberstdorf, neen, ditmaal niet om de Wilde Mändle of de Zuckerpuppe te ontmoeten, maar om in dit mooie oord om elf uur in het Kurpark-muziekpaviljoen, of bij slecht weer in het Kurhaus, een optreden te brengen.

Oberstdorf, een gekende naam niet alleen in Zuid-Duitsland. Een stadje van een kleine 10.000 inwoners, gelegen aan de voet van de Alpen, en de laatste Duitse stad vooraleer men via een bijna rechte baan het Kleinwalsertal intrekt. Het stadje dankt zijn faam mede aan het skitoerisme, maar vooral ook aan het moderne kunstschaatsen in Duitsland dat hier zijn oorsprong vond. Altijd al vonden vele getalenteerde Europese topschaatsers hier hun gading voor hun trainingskampen. Ook de kampioenschappen hebben zeer dikwijls hier in Oberstdorf plaats.

Twee jaren terug hadden we hier de kabelbaan genomen voor een hemels optreden op het terras van de Höfatsblick.

Ditmaal concerteerden we beneden aan de rand van het stadje en dit op een cultuurpodium dat een sublieme akoestiek bezat. De zwarte petten kwamen doorheen ons verblijf van langsom meer van pas. De zon beukte soms wel ongenadig op de kranige hoofden. De vele toeristen hebben duidelijk van ons optreden genoten, en lieten dit ook wel genoegzaam blijken.

Na de Brotzeit, maar wel een erg lekkere, werd de terugtocht aangevat via Baad, waar een mogelijkheid tot stadsbezoek bestond of voor wat in ons programmaboekje van de reis 'vrijtijdsbesteding' werd genoemd. Of hetgeen sommigen onder 'vrijtijdsbesteding' verstaan...

Maar men keek wel bezorgd naar de hemelen bij de terugkeer naar Mittelberg. Precies die avond was ons dankconcert buiten aan de voorzijde aan het Aparthotel voorzien, en dit wellicht zoals twee jaren terug in Jungholz, in de romantiek van de avond, de dalende zon in de achtergrond tussen de bergtoppen, met de lampionnetjes, enz. Maar het heeft niet mogen zijn. De enige keer dat we stromen regen hebben gezien was precies die avond, in elk geval toch voor een aantal uren.

Niet getreurd, ook het hotelpersoneel had zich meteen aangepast zodat we binnen in het hotel hebben opgetreden. En het verliep allemaal bijzonder goed. We kregen zelfs een deel Duitse senioren-toeristen aan het dansen, terwijl ook Anny Vandewalle op Costa Dorada spontaan een Spaanse dansperformance in flamenco-stijl bracht, die écht mocht gezien worden.

Het dient tevens gezegd, dergelijke concertreis brengt dagelijks een en dikwijls twee concerten met zich mee, en dit heeft evident tot gevolg dat de muzikale kwaliteit, die op zich al prima is, nog van langsom beter wordt. Maar het heeft eveneens tot gevolg dat onze chef-dirigent Jacques meer en meer zijn nochtans stoere leden begint te voelen. Maar dit is tegelijk niet alleen niet te verwonderen maar ook wel te béwonderen: het moet echt geen evidentie zijn om tweemaal per dag op een podium te staan springen van de ene zijde naar de andere, terwijl de muzikanten zelf rustig gezeten op hun stoel hun ding kunnen zitten doen. Inderdaad, we hebben hem echt wel bewonderd.

Maar de sfeer bleef er insteken. Immers, na dit avondlijk concert was het van de zaal waar we optraden naar de bar en het buitenterras slechts enkele stappen. Moeilijk was het die avond niet om de weg, dé ware weg, te vinden. En het dient toegegeven, de sfeer bij de 'après-ski' werd van langsom luimiger, de verhalen van langsom breder uitgesmeerd, de fantasie hierbij van langsom groter. De soms wat pijnlijke haartjes de morgen nadien konden dan ook weinigen deren.

Maar we vernamen die avond dat stadsdichter Stijn Dusselier, zoon van, opnieuw aan het dichten is geslagen over het Banjo-orkest op concertreis, en meer bepaald over de banjospelers zelf, net zoals twee jaren geleden. Stijn maakte me via zijn vader en moeder het volgende over: ‘ Pas daar maar op! Want een oud Duits spreekwoord zegt: speel je op je banjo in een kloof, dan ben je ’s avonds pottedoof!’. Kwestie dat jullie ’t weten.

Maar in eigen rangen hebben we poëten van divers pluimage. Kortgedichten, limericks, niets is haar vreemd. Ik heb het hier bepaald over Annemie Muylaert, echtgenote De Geeter.

Ik kreeg van haar een mooi ‘gewrochtsel’ doorgespeeld, dat ik hier maar al te graag weergeef:

“Humor is hun eerste gebod,
en die krijg je nooit kapot.
Al sla je met een mokerhamer,
we hebben het over de broers Decramer.

“ Als het bier is in de man,
is de wijsheid in de Gery-kan.

“Voor een hele bende volk,
is hij de gerenommeerde tolk.
Op zijn contacten kunnen we vertrouwen,
op zijn prospectie kunnen we bouwen.
Hij doet het met enthousiasme en plezier,
je raadt het al: Bernard De Tavernier.

“Een muzikaal en beloftevol talent,
hij zorgt voor heel veel amusement.
Hoe komt hij tot creaties,
en ontstaan er steeds mutaties?
Myriam is de muze
van onze dirigent Jacques Lecluze.

“Een ingenieuze ingenieur
werkt steeds zonder gezeur.
Zag het scharminkel en hij wiste
‘ik maak daarvan een Spendekiste’.
Zo opende hij voor het orkest een nieuwe deur.

“Hier is ook de familie De Geetere,
wellicht zijn er geen betere.
Maar opa noemen we nu ‘Vergetere’.

“Een banjo, een dwarsfluit, een trompet,
een gezellig trio, maar opgelet!
Ze brengen hemelse muziek, maar helaas,
er zit een guitig duiveltje in iedere Verraes.

“ Het Banjo-orkest heeft heel wat sympathisanten,
ze zijn weliswaar onze beste klanten.

Ze zijn ons duiveltje doet al,
met andere woorden, dé soutien moral!

“Een kabel daar, een micro hier,
daarvoor zorgt Freddy Dusselier.
Ook sjouwers en opbouwers moeten er zijn,
daarvoor hebben we nu Decramer Boudewijn.
Toontjes mixen, drankjes mixen, wat hij al niet kan,
hij is ons voor, hij komt ons na,
de maestro-technico, Johan Leplae.

“ Ecce homo, ecce homo, quid est pastor,
pastor die zorgt voor christelijk geïnspireerde duiding.
Quid est fundator, fundator van een wereldveroverend orkest,
quid est creator, creator van onsterfelijke melodieën?
Kortom, hij is meer dan zijn gezegende leeftijd in goud waard,
wie anders kan dat zijn, dan onze Fons Bouckaert!”

Welnu, als ik zo'n dichtwerk lees, dan val ik uit mijn sokken, dat doet zelfs een Guido Gezelle verbleken. En waar wacht Fons Bouckaert op om dit op muziek te zetten? Tenzij onze dirigent-componist Jacques zich geroepen voelt?

Maandag 20 juli 2015: Füssen en Abschiedstunde

Men moet kiezen in het leven. Vandaag stond een mooie dagtrip naar Füssen op het programma, maar 'niets moest voor niemand'. Anderzijds hadden we met enkelen de aangename taak op ons genomen om 's avonds in te staan voor onze traditionele Abschiedstunde, die een dag vroeger dan het eigenlijke Abschied gepland was. Immers, de laatste avond was voorzien dat wij nog een concert ten beste zouden geven in ons eigenste Mittelberg. Maar zo'n Abschiedstunde kan men moeilijk vooraf thuis organiseren, en men moet dan ook gebruik maken van een aantal vrije momenten tijdens de reis om dit in elkaar te boksen. Er komt toch ook heel wat bij kijken, geschenkjes dienen gezocht te worden, een programma en teksten voorbereid, maar ook een uitgebreid optreden van het Housecombo stond op het appel.

Een heel deel van de groep is Füssenwaarts getrokken voor een stadsbezoek onder de kundige leiding van de gerenommeerde stadsgids Geert De Geetere.

Ik baseer me voor die dagtrip dan ook graag op de uiteraard erg betrouwbare info mij door Félicien verstrekt.

Füssen is een liefelijk stadje op de grens Duitsland-Oostenrijk. Geert had dit bezoek weerom tot in de puntjes voorbereid. De 'Trotter'-gids kon er een puntje aan zuigen. Naast de 'Trotter' spreekt men nu voortaan ook van de 'De Geeter'. Men had de vrijheid om in het zog van Geert te volgen dan wel om op eigen initiatief een stadswandeling te maken. En Geert had zelfs een kinderprogramma voorbereid, namelijk een zoektocht bestemd voor de drie kleine Geeterkens.

Bernard had gezien de drukkende temperatuur en het niet zo vlakke parcours veiligheidshalve de rolstoel uit de bus gehaald, waarmee hij zo onopvallend mogelijk achteraan de groep volgde. Kwestie van niemand voor het hoofd te stoten. Maar toen Fons Bouckaert pas enkele straten verder het kwestieuze vehikel toch had opgemerkt, vroeg hij langs zijn neus weg voor wie die rolstoel eigenlijk bestemd was. Ontwijkend heeft men hem dan geantwoord dat het was... om de 'baais' op te leggen. Maar een aantal straten verder was hij toch content om van de stoel gebruik te kunnen maken. Dit op één conditie, namelijk dat hiervan geen compromitterende foto's werden gemaakt.

Het middagmaal werd genoten aan de boorden van de Hopfensee, eerder een klein meertje. Er werd een Wursten- und Salatteller voorgeschoteld, die dienstig kon zijn voor minstens vier stadwandelingen.

De hierna voorziene wandeling van anderhalf uur rond het meer kon enkel een paar stoere, jongere exemplaren bekoren, want de meesten zochten een schaduwrijk plekje op langs het meer om er een 'turbo-dutje' te doen, goed passend voor een rustdag. Maar die rust was wel relatief, aangezien 's avonds onze Abschiedstunde geprogrammeerd was en iedereen zich aan een ambiance-avond en een zwoele muzikale sfeer verwachtte.

Ondertussen waren in het Aparthotel alle voorbereidingen aan de gang voor de afscheidsavond. Maar ook de leden van het Housecombo waren thuisgebleven, want er stond in de namiddag een stevige repetitie op het programma. Het was immers reeds enkele weken geleden dat het Housecombo nog een optreden had verzorgd. En die repetitie is wel degelijk goed van pas gekomen.

Op de middag, terwijl men in Füssen rondwaalde, dronken en/of aten de leden van het Combo terug een Suppe. Samen met Rik mocht ik hierna Mittelbergwaarts trekken, te voet evident, om op zoek te gaan naar passende geschenkjes. Geen sinecure, want Mittelberg is amper 'een schort' groot, en veel handelszaken dienden zich daar niet aan. Uiteindelijk vonden wij onze gading in de enige supermarkt, waar de afdeling alcohol ons op menig idee heeft gebracht. Gezien het aantal te huldigen vrienden was onze kar dan ook erg goed geladen, flessen Stroh van veertig graden (de graden van die Stroh konden uiteraard heel wat hoger zijn, maar men moet in alle omstandigheden redelijk blijven), Aperol, en noem maar op. De kassierster trok grote ogen toen wij ons met die lading aan haar kassa aanboden. Ze was duidelijk vatbaar voor een geintje toen ze ons eerst eens goed onderzoekend aankeek om dan met kordate stem te vragen: 'Sind Sie achtzehn'? We hebben haar geantwoord dat ikzelf net de achttien voorbij was, terwijl Rik zich op het randje ervan bevond.

Maar hoe dienden wij die vracht dan te voet aan de andere zijde van Mittelberg te krijgen? Niet te doen. Maar andermaal werden wij gered door beschermid Erik Adriaen. We hebben de kar daar ter plaatse gelaten, waar we ze dan een paar uren later met de 'camion' van Erik zijn gaan ophalen. Ook voor de drie Geeterkens vonden wij in een andere winkel wat we wensten.

Na het avondmaal mochten wij het restaurant innemen voor de feestavond.

Tijdens de repetitie van het Combo hadden we een aanbod gekregen om een kwartet te begeleiden, dat 's avonds in Tiroler-klederdracht zijn ding zou doen. En het slaagde ook wonderwel. Filip en Anne Flamee, en Marc en Marleen Debaveye, nieuwe beschermleden,

hadden er aan gehouden ons uit dankbaarheid iets te brengen. Ze brachten eerst hun versie van de alom gekende song van wijlen Johnny Turbo en de Turbo's, namelijk over de 'slekke':

'Slekke, komt uitgekroopn, slekke, komt uut den groend.
Slekke, ge moe niet zeevren, slekke wuk een affroent.
Ik zoe je nie willen missen, als husdier, gelijk nen oend.
Of da'k ik da nu zeie of zweege lik vermoord. Ze vaagde daar eur wiel an,
ze gienk zie were voort...'

Maar hun 'Laat de zon in je hart' van Willy Sommers werd met veel enthousiasme en luidkeels door de menigte meegebruld.

We mochten dank zeggen aan zo velen die het echt verdienden, en die aldus namens ons allen met een attentie werden bedacht: Bernard en Annemie, onze inspiratoren en geestelijke ouders, Yves en Frieda, de reisleiders, Gery, die sinds de twee laatste jaren toch wel zijn groot ontzag voor de kerkelijke overheid enigszins heeft laten varen, daar waar hij nu en dan zelfs eens 'Fons' durfde te zeggen in plaats van 'Eerwaarde', Hans en Christa die ons zoveel plezier hebben doen beleven en ons steeds elke dag ten dienste waren. Maar ditmaal werd ook aan de logistiek eer gebracht, aan Johan Leplae, Freddy Dusselier en Bo Decramer, de werkers van het elfde uur. Ook onze chauffeur Ronny werd in de hulde betrokken, en evident ging heel wat applaus naar onze chef-Jacques en onze président-fondateur Fons Bouckaert.

We huldigden ook Barbara (zang) en Paul De Geeter (klarinet) die ons muzikaal tijdens de reis hadden willen depanneren, maar ook vooral de drie kleine Geeterkens, die vanwege de groep ook een kleine attentie mochten ontvangen in de vorm van een halskettingetje.

Maar de drie Geeterkens bekwamen vanwege opa Geert ook een diploma uit Füssen, omdat ze daar hun zoektocht tot een goed einde hadden gebracht.

Tenslotte werden onze nieuwe beschermleden officieel in de 'orde van de beschermleden' opgenomen, op de hem eigen wijze door voorzitter-coördinator Mark Verraes.

Hubert Vanooteghem en ondergetekende mochten vooraleer de dansavond aanvatte nog hun poëtische 'gewrochtselen' even kwijt.

Hubert had het over de openzwaaiende hoteldeur als volgt:

*"O deur die automatisch opengaat,
o wonder van de techniek dat met verstomming slaat.
Geen 'drücken' of 'ziehen' of vruchteloos gesleur,
ook 'Sesam open U', niet nodig bij zo'n deur.
Vol liefde slaat zij beide armen open,
als wij gewoon maar komen aangelopen.
En eens voorbij vervult zij trouw haar plicht,
want zij gaat zachtjes achter ons weer dicht.
Van dit gedicht ligt de moraal zo voor de hand,
in open deuren trappen, dat vindt men hier plezant!'.*

Dit jaar had ikzelf weerom elke dag mogen instaan voor het wonderbare 'blauw valiezeke', vol kabels, dat mij andermaal door de logistiekers onvoorwaardelijk was toevertrouwd.

Voorwaar een aangename, doch ook wel ernstig te nemen taak. Het wekte bij mij ditmaal tedere gevoelens op, die ik parafraserend terugvond in het gedicht “’t Schrijverke”, van niemand minder dan de grote vriend van Fons, namelijk Guido Gezelle:

“ O krinklende winklende valiezeding,
met ’t blauwe kabotseken aan.
Wat zien ik toch geren uw kopken flink
op wieltes door Mittelberg gaan.

“Gij leeft en gij roert en gij rijdt zo snel,
al zie ‘k u noch arm noch been,
gij weet dank zij Marc uwen weg zo snel,
al zie ‘k u geen oge, geen een.

“Wat waart, of wat zijt of wat zult gij zijn,
verklaar het en zeg het ons toe!
Wat zij gij toch, blinkend valiezeken klein,
dat nimmer van ’t werken zijt moe?

“O valiezeken, valiezeken, zeg het mij dan,
met Marc zijt gij en met niemand méér.
Maar is er geen een die ’t mij zeggen kan,
wat werkt en wat werkt gij zo zeer?

“Gij werkt, en werkt samen met Marc, is het niet?
Gij werkt, en ’t is uit en ’t is weg.
Geen Banjo-orkester weet wat dat bediet,
och valiezeken, zeg het mij dan.

“Zijn ’t dikke kabelkens daar ge voor werken moet,
zijn ’t dunne kabelkens waar je ’t voor doet,
zijn ’t grote valiezekens, of zijn die gasten zo boers,
zijn al die Banjo-orkesters zo jaloers?

“En ’t krinklende winklende valiezeding,
met ’t blauwe kapoteken aan,
het stelde en rechtte zijn hantavekens flink,
en ’t bleef daar een stondeke staan.

“Ik schrijf, zo sprak het, al werkend,
hetgeen mijn meester, Marc, weleer,
mij, makend en lerend te werken gaf,
één lesse, noch min of noch meer.

“Ik schrijf, en kunt gij die lesse toch niet lezen,
of zijn die Banjo-orkesters zo bot?
Ik schrijf en herschrijf, die Banjo-orkesters ten schande en scha,
de heilige naam van Johan Leplae!”

Hierna brak het feest pas voor goed los. Het Housecombo is ondertussen, na twee jaren geleden tijdens de vorige concertreis tot stand te zijn gekomen, danig geëvolueerd dat met veel schwing een avondvullend programma kan worden gebracht. De romantische muziek, de 'rappe', de opzweepers, enz. Ze hadden dermate aantrekkingskracht dat de dansvloer de hele avond is vol gelopen. Het viel op dat bepaalde dames daar indruk hebben gemaakt. Het Combo deed zijn uiterste best, en kreeg hiervoor heel wat lof vanwege heel de groep.

Jan De Raeymaecker, een van onze trompettisten, bracht een zeer innige versie van 'Strangers in the night', en ook Jef Vanraes moest nogmaals zijn 'potske' op het kalend hoofdje plaatsen om zijn 'Kleine café aan de haven' in zijn alom gekende Vader Abrahamstijl te brengen, en het refrein diende herhaalde malen opnieuw te worden aangeheven. Het werd een innig mooie avond, vervuld van innige vriendschap en genegenheid. Dat beklijft, voor altijd.

Later op de avond, of eerder vooraan in de nacht, werd weerom geëindigd op het buitenterras, waar de romantiek pas volop openbloeide. Evenwel tot bijzonder groot ongenoegen van een aantal Duitse senioren. Enige van die specimen begonnen hoog boven ons daarboven op hun balkon luidkeels protest te voeren tegen het althans volgens hen iets te rumoerig gedoe van de Belgen op het terras. Maar veel hebben we ons daarvan niet aangetrokken, want we meenden ons te herinneren dat in onze Belgische geschiedenis, meer bepaald tijdens vorige eeuw, het lawaai wel een tweetal keren in omgekeerde richting is gegaan...

Maar we voelden ons die nacht allemaal oeverloos gelukkig en sliepen als bergmarmotten, voor zo ver die beesten bestaan.

Dinsdag 21 juli 2015: Belgische nationale feestdag en laatste concert, in Mittelberg-city

Aan de nog niet zo wakkere blikken tijdens het ontbijt konden we vaststellen dat er niet veel waren die deze morgen aan de Belgische nationale feestdag gedacht hadden.

Tot we daar plots in het restaurant de blijde intrede zagen van enerzijds Koning Filip en Koningin Mathilde, die geassisteerd werden door president François Hollande van Frankrijk en de Duitse Bondskanselier Angela Merkel! Het reizend theater Flamee-Debaveye had zowaar schitterende levensechte maskers op de kop kunnen tikken, die het koninklijk gezelschap prachtig sierden

Het woord werd onder meer gevoerd door president Hollande als volgt:

" Mes chers amis, mes chères amies,

"Au 14 juillet, à l' occasion de notre fête nationale en France, j'ai participé au bal populaire aux Baraques de Menin-Halluin.

Là, on m' a dit que l'orchestre national des banjos de Menin allait jouer dans les montagnes de l'Allemagne, et dès lors, j'ai demandé au chancelier, madame Angèle A, de me joindre à cette rencontre européenne à l'hôtel Apart à 'Mons Moyenne'.

Avant qu'on va visiter la soeur de madame Angèle A, c'est-à-dire Isabelle A, je voudrais vous transmettre les salutations sincères des peuples français et allemand.

Vive François, vive Angèle A et vive l'orchestre national des banjos de Menin.”

En of ze bij deze act van bijval hebben genoten!

Maar de avond voordien waren we op het idee gekomen om in navolging van zoveel hitparades ook eens bij ons dergelijke hitparade te organiseren, namelijk de ‘Topduizend van het Banjo-orkest’. Hiermede werd bedoeld dat iedereen via een formulier vrijuit de keuze kreeg om drie liederen van het Banjo-orkest voorop te stellen waarvan men, zonder onderlinge rangschikking, het meest houdt, maar met dien verstande dat het enkel om eigen composities van Fons Bouckaert zelf mocht gaan, geen covers, geen negro-spirituals, enz.

Die morgen mochten we de resultaten bekendmaken.

Outstanding op nummer 1: Lechtal (37 stemmen).

Op 2: Valais met 22 stemmen. 3 werd Costa Dorada met 20. Op 4 kregen we Pizzicato Boogie met 17, en op 5: Aperitief, ex aequo met Stromen van Babel met 13 stemmen. Fata Morgana stond op 7 met 11 stemmen, Mimosa op 8 met 8 stemmen. 9 werd Abschiedstunde met 6. Op 10 Snarenpoeëm met 5 stemmen, ex aequo met Gele Anjers, Gij badt op enen berg en Avond aan de berg. Maar Herfstimpresie, Waarom zo zelden en Ballade bekleedden ex aequo plaats 14 met 4 stemmen. Pelgrim nam plaats 16 in met 3, samen met Nieuwe lente en Weideblomke. Tenslotte sloten Persbericht en Lied van het brood de rij met 2.

Fons Bouckaert; 't is dat maar dat je 't weet!

De uitstap, meteen de laatste, bracht ons naar Breitachklamm, en vooraf was erop aangedrongen om warme en vochtbestendige kledij aan te trekken. En deel bleef thuis, kwestie van nog een laatste trip te maken door Mittelberg en omgeving, ook richting Oberstdorf met de lokale ‘De Lijn’.

De wandeling in Breitachklamm bracht de groep naar een spectaculair uitgeschuurde kloof, aangemaakt door het beukende water van het rivier Breitach op de kalkstenen rotsen. Maar gezien het schitterende weer was de voorafgaande verwittiging in zake vochtwerende kledij volstrekt overbodig. Het werd een fascinerende ervaring. Men moest over een smal hangpaadje, met tientallen meter dieper het kolkende water van de Breitach, en tientallen meter hoger slechts een smal spleetje licht dat priemde tussen de wanden van de kloof. Naar het schijnt zouden Félicien en Hubert die ervaring hier reeds in het jaar onzes heren 1961 hebben meegemaakt, maar hun om bepaalde redenen erg uitgedunde grijze hersencellen lieten hen bij die herinnering toch wel in de steek.

Maar aangezien men stroomafwaarts gestart was, werd het bij de terugkomst toch een behoorlijke opgave om omhoog te klauteren, waarbij het koppeloton meteen fel uitdunde. Maar bij de hergroepering stelde men vast dat de ervaren gids van daags voordien, Geert De Geetere, tot grote ongerustheid van Annemie, zich niet meer bij de bende had gevoegd. Annemie zag Geert reeds met een gapende hoofdwonde uitgeteld langs de kant van de weg liggen zieltoegen, want “als hij met zijn kopke ergens kan tegen aanlopen, dan doet hij dat gegarandeerd”. Maar na korte tijd bleek ook hier de boutade ‘zijt ge me beu, ge zijt me nog niet kwijt’ terug van toepassing. Geert had enkel wat rustiger genoten van de prachtige natuur,

en had heel wat voor het nageslacht gedigitaliseerd. En wat belangrijk was, zijn kopke bleek nog helemaal gaaf.

Voor de lunch werd de zetlift genomen naar een hoger gelegen bergrestaurant, met een prachtig uitzicht op Mittelberg. Maar vier dagen voordien had men moeten opteren voor een menukeuze tussen Brotzeit, Schinkenbrot, Brot mit Käse en nog een paar 'Brotten'. Maar iedereen was zijn keuze uiteraard al lang vergeten, maar alles viel toch wel in zijn plooi. Een aantal grosse Bieren maakte dat het 'echt niet méér moest zijn'.

Een rustige wandeling richting Mittelberg en het Aparthotel, met een koffiestop tussendoor, bracht het hele gezelschap tijdig terug waar het moest zijn. Netjes op tijd om zich op te smukken en op te blinken met het oog op het laatste concert, in Mittelberg-city zelf.

Zij die die dag verkozen hadden om een andere richting in te slaan, namelijk Oberstdorf, hebben hierbij een sociale taak vervuld. Jan De Raeymaecker had aan zijn 'tendre et chère épouse' thuis beloofd voor haar een beeldje mee te nemen. Maar het drama was dat hij zich dat merk van dat soort beeldjes niet meer kon herinneren. Iedereen hielp mee om dat terug in zijn brein boven te halen, totdat men uiteindelijk op de juiste naam 'Swaroski' uitkwam. Terwijl de anderen van het groepje Oberstdorf bezochten en ook ondertussen nog een middagmaaltje nuttigden, ging Jan op zoek naar dat beeldje. Maar na een tweetal uren begon de groep zich ongerust te maken. Geen Jan meer te vinden of ergens aan te treffen in heel Oberstdorf. Iemand opperde wanhopig het idee om Child Focus of de Cel Vermiste Personen van Alain Remue in België te contacteren. Maar ook dat bleek niet de goede gedachte te zijn, wegens de verre afstand tussen Zuid-Duitsland en België. Op het ogenblik dat paniek begon te heersen, kwam Jan plots aandraven, uitgedorst en uitgehongerd. Hij gaf toe totaal verloren gelopen te zijn in het stadje, alle winkels te hebben aangedaan, maar geen Swaroski te hebben gevonden. Maar naar zijn echtgenote toe zijn wij er allemaal getuige van geweest dat hij onmenselijke inspanningen heeft gedaan om haar ter wille of ten dienste te zijn. En dat is op zichzelf reeds erg verdienstelijk.

Het werd een bijzondere avond. Iedereen kon zo wat te voet richting centrum van Mittelberg, waar een zalig buitenpodium op ons wachtte. Het werd een optreden eerste klasse, en iedereen gaf het beste van zichzelf voor een talrijk en minzaam publiek. De heimwee stak wel de kop op bij velen, in de wetenschap dat we die avond onze derde buitenlandse concertreis zouden afsluiten.

Maar we hebben gepoogd die enigszins trieste gevoelens door te spoelen, en dat slaagde wonderwel. Er was trouwens geen andere oplossing. Waar dat gebeurde? Op het buitenterras van het Aparthotel. Protesten van op de hoger gelegen balkons vanwege Duitse senioren? Geen! Maar de overmacht van Belgen was die nacht op het buitenterras veel te groot, zodat zij vermoedelijk geen lust hebben gevoeld om tegen hen een nieuwe stellingenoorlog te beginnen. Bij voorbaat voor hen een verloren zaak. Maar we hadden toch wel de indruk dat de Ijzervlakte ditmaal niet met water, maar wel met grosse Bies Bier is volgelopen.

Woensdag 22 juli 2015: Auf wiedersehen Mittelberg!

Het afrekenen aan de kassa van het hotel bleek al bij al mee te vallen. We hadden ons aan veel dramatischer toestanden verwacht. Die avondlijke verblijven op het buitenterras en de bar, moet je weten.

Tijdens de vorige avonden, en aangezien we geen cashbetaling dienden te verrichten maar enkel ons kamernummer bij een bestelling moesten opgeven, hadden er een paar met de gemene gedachte gespeeld om stelselmatig elke avond het nummer van de kamer van chef Jacques en Myriam op te geven. Kwestie om dan met smaak van ver hun totaal verbijsterde gezichten te aanschouwen bij het afrekenen. Maar we hebben het uiteindelijk weerom niet gedaan. Waarom? Omdat we teveel 'estime' voor hen hebben. Voilà! En we zijn ook niet meer in onze 'publiciteitsjaren' van indertijd in 't college van Mjeende.

De terugreis liep wel voorspoedig, temeer de airco het de hele dag bleef doen. Er werden heel wat 'turbo-dutjes' gedaan, want zo'n concertreis brengt toch wat heerlijke moeheid met zich mee. De halve nachten op het buitenterras lagen hiervan mede aan de oorsprong.

Maar de geesten werden weerom op scherp gezet bij een nieuwe quiz van Bo Decramer en Freddy Dusselier. Alhoewel kon worden vastgesteld dat het toch wel hoog tijd wordt dat bij sommigen de grijze hersenmassa dringend terug wordt aangevuld.

Gevraagd tussendoor naar 'domme' die men ooit in zijn humaniorajaren heeft meegemaakt, kreeg ik van Anny Vandewalle het volgende verhaal:

"Ik was 16 à 17 jaar, de tweede economische in het Sint-Andreas-Instituut in Brugge. Het jaar van de welsprekendheidstornooien. We zouden leren 'klappen': op school, voor een publiek, in andere Brugse scholen, in het Europacollege, en in de stadsschouwburg. In uniform dan nog!

"We moesten eerst in de zaal onze mededingsters beluisteren, maar ook op tijd richting podium gaan. En dit via de coulissen.

"Dit werd een ramp! Die coulissen waren één doolhof, niemand had me de weg gewezen, en ik ben nogal miserabel in oriëntatie. Dus liep ik daar achter de coulissen met paniekerige zweetdruppels compleet verloren. En het publiek wachtte en bleef wachten... Tenslotte had ik toch de goeie deur gevonden en ik 'verscheen' met een daverend applaus op het podium. Ik heb eigenlijk niet veel last van den track, dus heb ik daar een paar zinnen formidabele 'zever' uitgekraamd... Weerom applaus. En toen kreeg ik mijn onderwerp voor de improvisatie. Vraag me niet meer wat het was. Maar blijkbaar heb ik daar zoveel originele nonsens verteld dat het aansloeg. Ik kreeg de eerste prijs, in het verdwalen, het verschijnen, het onzin vertellen en het improviseren..."

De Grote Markt van Menen verwachtte ons, en dit was netjes op tijd zoals voorzien. De afscheidsknuffels waren echt gemeend, de eeuwige vriendschap en onderlinge genegenheid zijn er 'for ever'!

En zoals ik mijn recent artikel in de Colleegecronicke mocht afsluiten:

"Of er nog tweejaarlijkse concertreizen volgen? Zeker weten, het reiscomité (n.v.d.r.: wellicht in een gewijzigde vorm) is weerom al aan de slag! En voor hoelang wij die reizen in de toekomst nog mogen verwachten? Geen probleem, zolang de voorraad strekt, de voorraad

zowel van de reizen als van de muzikanten. De tand des tijds knaagt ondertussen wel een klein beetje, maar dat is de meesten niet eens aan te zien!”

Maar graag sluit ik hierbij af met een gemeend dankwoord aan onze ‘moaten’, de beschermleden. Een gemeente dank dat jullie ons hebben willen vervoegen. Jullie waren ons in alle omstandigheden bijzonder sympathiek en genegen: Erik en Greta Adriaen, Jan en Magda Adriaen, Marc en Majanne Brutin, Christiane Bulcke, Patrick en Christiane Cauwelier, An De Clerck, Myrthe, Flore en Daphne De Geetere, Marc en Marleen Debaveye, Luc Decramer, Filip en Anne Flamee, Annemie Joye, Johan en Sabine Pille, Gaby Vannieuwenhuyse, Anny Vandewalle, Marnix en Ingrid Vlamynck, Rik en Chris Wyseur.

Aan allen namens alle muzikanten van het Banjo-orkest, oprecht bedankt!

Marc